

Heti biztató üzenetek 1. A mi meglepő Istenünk, aki ismer minket

„A kalandvágyó felfedezők egyik legfontosabb adottsága a csodálkozásra való képesség. Számomra ez az egyik legtisztább örömforrás, amit el tudok képzelni. Szeretem ezt az érzést. Gyakran csodálkozom, szinte bármin: utazásaim során, olvasás közben, amikor másokkal találkozom, amikor írok, amikor érzem, hogy ver a szívem, vagy amikor a napfelkeltét bámulom. A csodálkozás az egyik leghatalmasabb velünk született erő. Egyben egyik legértékesebb képességünk.” Ezek a sorok Erling Kage gondolatai. Ez a norvég férfi segítők nélkül elsőként érte el gyalogosan, sítalpakon az Északi-sarkot, a Déli-sarkot és járta meg Mount Everestet. Jogi tanulmányokat folytatott, ügyvédként kezdte az életét, s e hatalmas teljesítményeket követően filozófiát tanult Cambridgeben. Kage a csodálkozás erejéről ír. Olyan erőnek tartja, ami egyúttal egyik legértékesebb képességünk. Az a képesség, amely legtartósabban tudja fenntartani motivációnkat, figyelmünket, ami leginkább kitartóvá tesz bennünket. Talán sokszor a csodálkozás hiánya teszi hitéletünket is sebezhetővé. Képtelenek vagyunk leesett állal csodálni Krisztust. Pedig méltó a csodálatunkra! Nekünk pedig szükségünk van arra, hogy csodálkozni tudjunk!

Ezért tesz Jézus csodákat is. Nem azért, hogy meggyőzzön bámiről is. Pedig a teológiában erre még egy szakkifejezést is legyártottak: *messiási csoda*. Ezek olyan csodák, amelyek kivitelezése a Messiás személyét igazolja. Aki helyreállítja a sánta lábát, a vak látását és a siker hallását, az bizony Isten különös felkentje, azaz maga a Krisztus, maga a Messiás. Természetesen Jézus nem véletlenül teszi azokat a csodákat, amelyeket tesz, s nem is véletlenül azokkal tesz csodát, akiknek egyébként az élete teljesen zátonyra futott vergődés. De érdemes a csodák leírásainál felfigyelni arra, hogy az emberek miképp reagálnak ezekre a megmagyarázhatatlan jelenségekre: csodálkozással és Isten magasztalásával.

Ezzel meg is érkeztünk. Hiszen amit Jézus csinált ebben a bűnös, reményvesztett és érdekek által mozgatott fásult világban, az nem más, mint az emberek legcsodálatosabb képességének

felszabadítása. Azaz a csodálkozás előhívása. Ami nélkül nincs motiváció, lelkesedés, boldogság. A depressziós, a kiégett, a lendületét, motivációját, mentális egészségét veszített ember képtelen csodálkozni, egyúttal lelkesedni, s szép lassan elveszíti a túlélés minden ösztönét.

Normál esetben egy gyermek folyamatos csodálkozásban van. Ez a csodálkozás pedig betolja a *flow* állapotába. Megáll az idő számára, talán az állá is leesik és képes órákig bámulni egy gilisztát az esőben. Közben ott áll egyre türelmetlenebb apja vagy anyja gumicsizmában. Persze őt is valamiféle szekunder örömmel tölti el, hogy a gyermeke csodálkozik és jó szülő akar lenni és hagyni, hogy a gyerek kiélvezze a pillanatot. De közben tudja, hogy megy az idő, és még a munka, meg a főzés, meg az otthoni veszekedések fő témáját adó konyhabútor javítása...

Vagy nagyon ritka esetben ő is mellé térdel és megpróbál az ő szemével látni. És rájön, hogy a giliszta tényleg csodálatos. Előveszi a telefonját, készít egy képet, s észreveszi, hogy milyen szépen rezegnek a vízcseppek a fűszálon a kinagyított képen. Megmutatja a gyerekeknek is. Összenevetnek. Egy teljesen hétköznapi dolog. Mégis gyönyörű.

Ezek azok a pillanatok, amikor egy szülő lelkét át tudja járni annak a boldogsága, hogy milyen jó apának vagy anyának lenni! Ezért csoda gyerekek és fiatalok között lenni. Mert még tudnak csodálkozni. Persze a villogó vackok – okoseszközök – világában nehezített pálya csodálkozásra képes gyerekek maradni és ennek magvait a lelkünkben megőrizve csodálkozásra hajlamos felnőtté válni.

Pedig mennyivel könnyebb? Natanaélnek is ez volt a szerencséje. Bár tipikus felnőtt volt, aki többnyire nem volt hajlamos a csodálkozásra, de egyszer történt vele valami, amire rá tudott csodálkozni: találkozott Jézussal és ez a találkozás mélyen megérintette őt. Arról beszélt számára, hogy Jézus ismeri őt, pedig soha nem találkoztak korábban. Tudja, hogy mélyen hívő ember, akinek az életében óriási szerepe van az imádságnak. Aki ennyire ismeri a szívét, az értékrendjét, a gondolatait, annak ellenére, hogy sohasem találkoztak korábban, az nem egy átlagos ember, vagy egy különös ajándékkal megáldott próféta, hanem az maga az Isten. Ő áll előtttem. Egy férfit látok, de ez nem egy férfi, ez maga az Isten. És elcsodálkozik. Ez a csodálkozás teszi alkalmassá arra, hogy tanítvány legyen. Számodra is ez a belépő a tanítványság világába és ennek van megtartó ereje a hit útján is. Ne félj csodálkozni! Attól félj, ha túl régóta nem tudtál belefeledkezni egy csodálatra indító pillanatba!

„Fülöp találkozott Nátánaéllal, és így szólt hozzá: Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, akiről a próféták is írtak: a názáreti Jézust, József fiát. Származhat-e valami jó Názáretből? – kérdezte tőle Nátánaél. Fülöp így válaszolt: Jöjj, és lásd meg! Amikor Jézus látta, hogy Nátánaél közeledik feléje, azt mondta róla: Íme, egy igazi izráelita, akiben nincsen álnokság. Nátánaél megkérdezte tőle: Honnan ismersz engem? Jézus így válaszolt neki: Mielőtt Fülöp idehívott téged, láttam, hogy a fügefa alatt voltál. Nátánaél így szólt hozzá: Mester, te vagy az Isten Fia, te vagy Izráel királya! Jézus így válaszolt neki: Mivel azt mondtam neked, hogy láttalak a fügefa alatt, hiszel? Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni.” (János 1, 45-50)